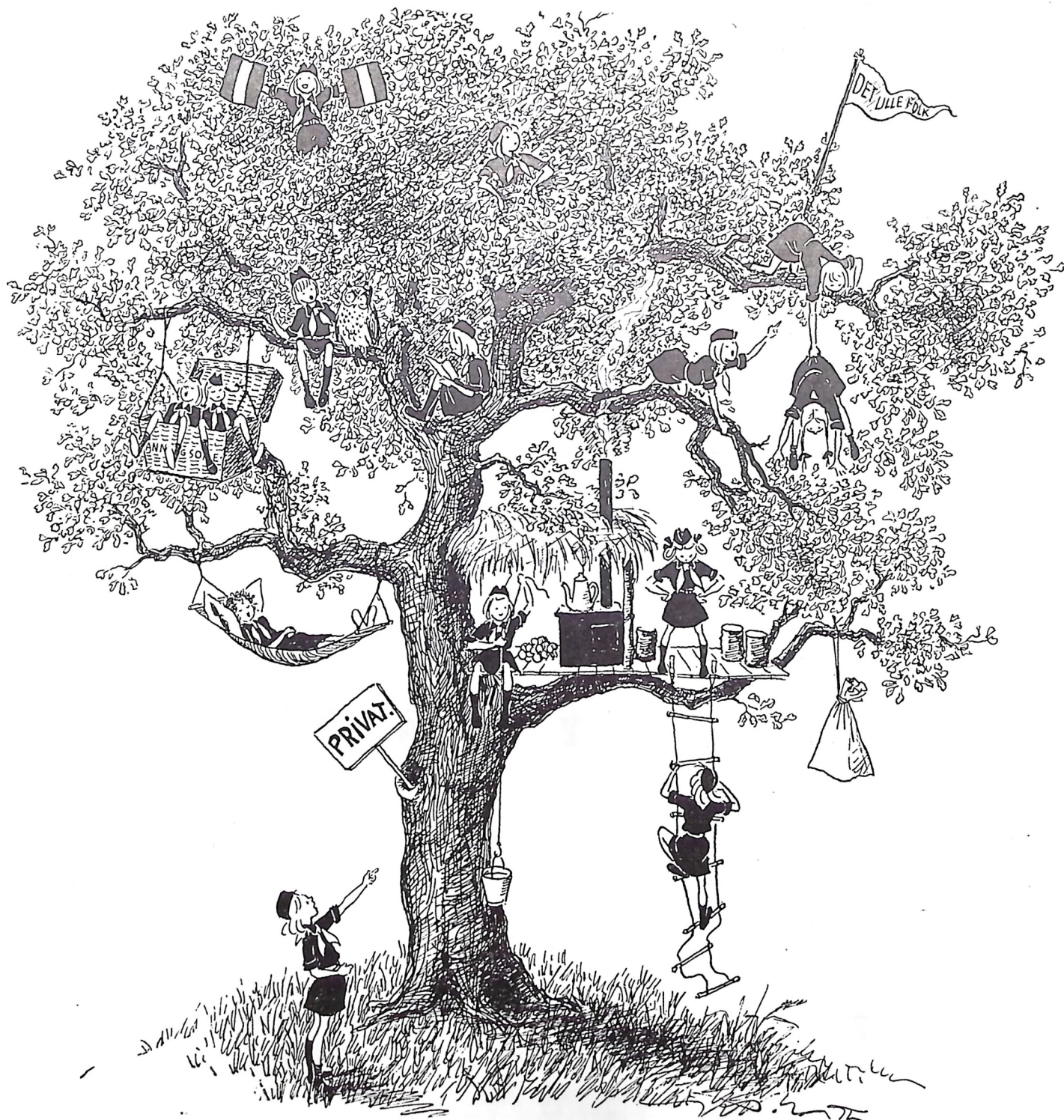
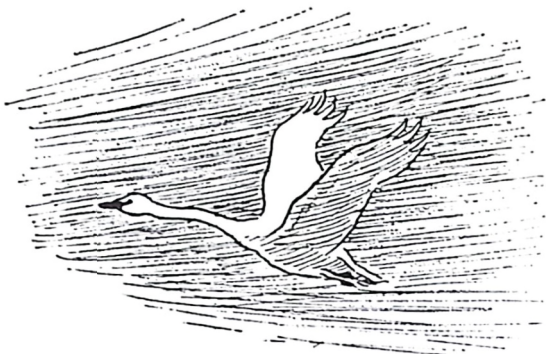

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

*Tyst i Tidens Tummel
taler Nordens Aand.
Frønder, alt, vi ejer,
er vort fælles Fond.
Nordens suale Tanke
Nordens trygge Tro
paa en nøgtern Frihed,
hvoraf Liv kan gro.*

*Ødte vi vor Ungdom
paa et Fredens Værk?
Gør alene Krigens
stumme Kræfter stærk?
Nej, vor frie fælles
Kamp for Men'skets Sag
det er Nordens stille
stumme Magt idag.*

*Fredens Aar i fælles
Kamp for Frihedsskaar
slettes ikke ud af
et Par onde Aar.
Kan end Krigens Kræfter
kredse Norden ind,
stærkere end Staalet
er et staalsat Sind.*

*Samme Bane bag os.
Samme Vej at gaa.
Samme Sprog at tale.
og at tie paa.
Stille under Stormen
styrkes Frøndebaand.
Tyst i Tidens Tummel
taler Nordens Aand.*

Piet Hein.

Kære Spejdere!

Jeg skal i Aar opleve min vist nok 24. Sct. Georgsdag, og som jeg sidder her en dejlig Foraarsaften og skriver til jer, kommer de til mig i Erindringen de mange store Spejderdage. Der var den første Gang, hvor man var saa lille, at det var svært at faa Fingrene til at forme sig til den rigtige Hilsen, og hvor Hjertet sad helt oppe i Halsen af Skræk for, om Ordene skulde lyde rigtigt, som de skulde: „Jeg lover at gøre mit bedste . . .“ Og der var den Gang, hvor man var blevet større, og Hjertet var saa fuldt af saa meget, af Foraaret og af alt det, man vilde saa gerne. Der var de mange Gange, hvor jeg som Fører tog mod Løftet af andre, og hvor for Tanken Kredsen udvidede sig og spændte ud over hele Jorden, hvor Millioner af Born og unge ogsaa nu i Stilheden lovede at gøre deres bedste for at bygge en ny Jord op. Der var ogsaa Aar, hvor Tankerne forvildede sig og ikke rigtig samlede sig om Øjeblikket, og hvor det føltes tomt og fattigt bag efter, at Hjertet ikke rigtigt havde været med i Ordene.

Men naar man er næsten gammel, saa taler de tydeligst, Minderne om de mange Gange, hvor det føltes som en Fred i Sindet at faa en Bekræftelse paa, at selv om Verden var af Lave, syg træt, ussel og fuld af Tomhed, saa var der alligevel noget, der var godt; Fællesskabet, Kammeratskabet med Mennesker, der vilde noget ud over lige det daglige Slid og Slæb, der vilde gøre deres bedste for at være vaagne, modige og rene — *det* var godt.

Og nu er det igen Sct. Georgsdag. Vi mødes i Skovbrynet, paa Enge, i vore Huler, saadan som nu vore Traditioner byder os det, og vi giver hinanden Haanden paa, at vi vil gøre vort bedste. Og det bedste, du, det er ikke saa lidt, men der er Brug for det nu, og *det haster*. Det er ikke nok, at vi gør noget ganske godt, at vi egentlig saa gerne vil være med i den Genopbygning eller Oprustning, der er Brug for nu, at vi maaske nok af og til vil give af et Overskud af Tid og Kraft. Det er ikke nok, at vi *næsten* er Spejdere. Af al vor Vilje, af hele vort varme Hjerte, af al vor Evne maa vi støtte hinanden i at være tro mod det, som vi tror paa, har Værdi.

Det er vigtigt! Og det haster!

Annesofie.

Se det summer af Sol...

Vi er nu kommet saa langt hen i April, at det ikke kan vare ret længe, før Anemonetæppet breder sig under Bøgetræerne, der med store Knopper staar og skal til at springe ud.

Trækfuglene er kommen — Sinkerne Gøgen og Nattergalen er paa Vej — og naar Solen bager, kan vi godt bilde os ind, at det er rigtig Sommer, skønt det er nederdrægtig koldt i Skyggen. Men hvad der næsten mere end baade Fuglesang og Solskin giver en Sommerfølelse — saadan har jeg det i hvert Fald — det er Lyden af en Humlebi, som dybt summende og flyvende helt nede ved Jorden søger fra Blomst til Blomst.

Der var et Aar (hvor maa jeg have haft god Tid den Gang), da jeg fulgte saadan Brumbasse fra Morgen til Aften hele dens Liv igennem. Vi lærte virkelig hinanden at kende — jeg haaber, Sympatien var gensidig — i hvert Fald kom jeg til at holde af den, og hver Gang jeg hører en dyb Summen, kommer jeg til at tænke paa den. Uden at jeg derfor vil sammenlignes med Tante Bine, som faar Taarer i Øjnene hver Gang hun støder paa afdøde Delles Gummikødben, som hun opbevarer til Minde i Hjørneskabet. Eller vil sammenligne Delle med min Humlebi!

Jeg havde det Foraar faaet Øje paa saadan en blød og lækker Mospude. Den var saa grøn, saa det skar i Øjnene, og derfor var det vel, at jeg i Februar-Solen stak Næsen helt ned i den og legede Sommer. — Mosset var jo en hel lille Verden for sig selv, en Skov af smaa grønne Træer, som her og der blev overskygget af Paddehatte, hvor Hatten ikke var større end det halve af en Ært. En rød Mariehøne med to hvidgule Pletter trak sig tungt gennem Mosgrenene. En lille graa Snudebille var der ogsaa — og en Bænkebiderunge — saa gik Solen bag en Sky igen, og alle de smaa Insektben blev træge i Kitinleddene. Det var ikke noget tidligt Tidspunkt at holde Sommer paa! Men den Mospude saa alligevel spændende ud — det var som om der i den var skjulte Muligheder, saa derfor holdt jeg den under Observation lige til April. Saa skete der noget.

Det var en dejlig Dag. Anemonerne var lige begyndt og Citronsommerfuglene dansede i Luften. To smaa Lam — det var de første det Aar — var lige akkurat saa gamle

og næsvis, at de var gaaet paa Opdagelse paa egen Haand, og de har sikkert troet, at de var de eneste, der overværede det: Frem under den grønne Mospude, som helt gav sig ved det, mavede der sig en sort og laaden Fyr frem. Med en gevaldig Gump og to æggegule Ringe om den fløjssorte Krop. Jo, der var ingen Tvivl. En Humlebi var vaagnet af sin Vintersøvn!

Et Øjeblik sad hun og sundede sig lidt. Saa begyndte hun at svirre med Vingerne, og inden de to smaa Lam vidste, hvad der foregik, var hun lettet for Næsen af dem. Højt, højt op i Luften fløj hun, som om hun var blevet grebet af et Øjebliks Overmod. Saa tabte hun Højde og satte Kursen ud over Engens Trætoppe, men snart efter kom hun tilbage og var blevet sig selv lig — hun luntede lavt hen over Jorden og undersøgte omhyggeligt enhver Fordybning. Hvert Hul krøb hun ind ad — snart kom hun ud igen. Saa havde hun fundet et nyt Hul, og kom saa til Syne faa Centimeter ved Siden af. Det duede ikke! Men Fliden belønnedes til sidst, da hun fandt et gammelt forladt Musebo. Nogle Minutter gik med at bestemme sig, men saa var det ogsaa ganske tydeligt, at den store Beslutning var taget.

Det var oven i Købet en rigtig Ønskejlighed, hun havde fundet sig. Hele den gamle Muserede var i Behold, men helt ny var den jo ikke! Den maatte repareres, og snart var hun i Gang med at samle mere sammen — baade Mostrevler og Knopskæl. Henne ved Skrænten, hvor Faarene plejede at staa og gubbe sig, hang der Uldhaar fast i Stolpen — det var dejlig blødt — lige til at fore Reden med.

Først da opdagede hun, at hun var skrupsulten. Saa travlt havde hun haft. Det blev Starten til det første Blomsterbesøg, og Honningen gav Kræfter og fornyet Energi.

Da de første Døgn var gaaet, begyndte Fru Humlebi at blive lidt besværlig at iagttage. Skulde hun mon allerede have faaet Smag for Hjemmelivets Hygge? Selv havde jeg travlt med at faa lavet en Anordning med en Glasplade, saadan at jeg kunde fjerne en Portion Mos og Knopskæl og gennem Glasset kigge ind i Lejligheden. Men den lille „Ombygning“ kunde jeg jo ikke foretage, naar hun var hjemme

— sæt hun blev fornærmet! Men det lykkedes dog, inden hun helt var blevet Hjemmemenneske. Jamen — hvad lavede hun da derinde?

Hun tyggede! Sagen var, at hun nu var begyndt at svede Voks ud mellem Bagkropsleddene, og det Voks tyggede hun sammen med Planterester for at gøre det fastere, saa der kunde blive en stabil Plade ud af det. Men dermed var hun ikke færdig. Hun tyggede videre. Denne Gang var det en lille klæbrig Klump, der blev ud af det — et Bibrod, lavet af Blomsterstov, fugtet med Honning.

Nu begyndte det hele at tage Form. Bibrodet blev lagt oven paa Pladen, og paa den blev der opført en Voksring uden om Bibrodet. Fru Humlebi arbejdede febrilsk. Hvorfor? Jeg opdagede det snart. Hun havde Læggenød! Ikke saa snart var Ringen færdig, før hun lagde sine første Æg, hele fjorten blanke Kugler, inden i den. Saa byggede hun i en Fart et Laag over Ringen — og saa saa det ud, som om det var forbi med Hjemmelivet for denne Gang.

Der var nu kun faa Dage tilbage af April. I Skovbrynet var der adskillige Bogetræer, der havde en enkelt eller tre svagt lysegrønne Grene — Forløbere til det store Udspring som kom fire—fem Dage efter, og Brumbassen nød det. Tit fløj hun langs Gærdet, hvor hun først besøgte de blaa Violer, der slet ikke kunde bære hende — men det gjorde heller ikke noget, for selv om hun strakte sin Snabel helt ned i Honningsporen, saa fik hun dog ingen Ting denne Gang. En af hendes Søstre havde nok været paa Besøg lige forinden, men af den Grund mistede hun ikke Humøret. Hun brummede videre, saa de nys nedfaldne Knopskæl bevægede sig ved Lufttrykket fra hendes Vinger. — Inde bag Gærdet var der et lyst Stykke med Ungskov, og her var der et fuldstændigt Slaraffenland med hvide, røde og violette Lærkespore. Her duftede sødt af Honning, og Humlebassen vidste slet ikke, hvor hun skulde ende og hvor hun skulde begynde. Hun havde det saadan, som vi alle sammen kender det, naar vi er ude og plukke Ane-moner — vi synes slet ikke, der er Tid til at tage een ad Gangen — for der er jo saa mange — de dér til højre er jo endnu dejligere end den dér — næ, alligevel! — Og alt imens laa jeg paa Knæ og paa Maven alt efter Behovet og undrede mig over, hvordan hun dog kunde naa at spise al den Honning.

Det viste sig, hun havde spillet mig et Puds. Uden at jeg havde lagt Mærke til det havde hun faaet smugbygget sig et Spisekammer i Reden — en Krukke, nydelig og rund, der snart var postet fuld af den tyndtflydende Lærkesporehonning. Ialt var der nu gaaet fem Dage fra det Tidspunkt, da hun lukkede sine 14 blanke Æggekugler inde i Vokskammeret. Jeg indrømmer, at der gik adskillige Dage mere, før jeg opdagede, at der var sket noget derinde, men da var det altsaa allerede en gammel Nyhed. Fru Humlebi var blevet Mor! Inde i Barnekamme-

ret laa der 14 hvidblege og hjælpeløse Larver, uden Øjne og Ben. De første Dage havde de ædt af det klæge Brod, de var blevet anbragt paa som Æg, og da det var spist op, og de laa og skreg paa mere Mad, bed Mor Humlebi et lille Hul i Vokslaaget. Igennem det sprøjtede hun Honning fra Krukken ned til Larverne.

De voksede nu stærkt. Det kunde man se uden paa Kravlegaarden. Væggene fik Buler og slog Revner, men Fru Humlebi var en Dame med praktisk Sans. Med god Vilje og lidt Svedevoks fik Børnene og hun i Fællesskab lavet et Værelse til hver. Det medførte ganske vist, at de skulde fodres hver for sig — paa den anden Side kom de jo ikke op og slaas om Maden. Og hvad gør man ikke for Husfreden! Allerede efter en Uge var de fuldvoksne. Saa begyndte de at spinde en tyk, gul Kokon rundt om sig, og da der ikke mere var Brug for Kravlegaarden, blev den fjernet af den forudseende Mor. Hun havde det — viste det sig — lige som den Mor, der ikke sælger Barnevognen, men sætter den paa Pulterkammeret. Det kunde jo være, at der en anden Gang blev Brug . . .

Endelig en Dag gik der Hul paa de gule Silkekokoner. Jeg overværede det og var helt i Feststemning. Men hvad var det! Ud kom ganske rigtigt de nye Humlebier — men de saa slet ikke ud som deres Mor! De var helt sølvgraa over det hele. Men i Løbet af et Par Dage, hvor de foruden at søge Honningkrukken baade blev madet af deres Mor og tillige madede hinanden, kom de alligevel til at ligne rigtige Humlebier med en sort anstændig Bagkrop med æggegule Ringe. Og saa var de parate til at hjælpe deres Mor i det daglige Arbejde.

Det kunde ogsaa nok gøres nødigt. For der var allerede blevet Brug for Kravlegaarden igen. Et nyt Barnekam-

mer havde Fruen opført oven paa det første, saavel som hun baade havde deponeret Bibrod og lagt Æg.

Hun havde faktisk Lov til at være træt. Hendes Vingespids var helt slidte, og naar hun endelig kom uden for Reden, maatte hun tit hvile. Men glem ikke, at nu var der jo ret pludseligt blevet et helt Samfund til at befolke den tidligere saa enligstillede Dames Lejlighed. Det var ligefrem Kjærbøls Huslejekforslag biologisk belyst! — Der var nu nogen til at tage sig af alle de daglige Pligter: Henten-Honning samt made nye Kuld, hvis Børneværelser Fru Humlebi nu blot behøvede at fylde med blanke Æg. Resten skulde de andre nok besørge! Selv syntes hun jo nok, hun ikke kunde være saadan helt bekendt at holde op med at staa i Kø hos Blomsterne — men det *var* jo saa besværligt! Og saa fandt hun ud af, at man kan jo klare Madlavningen nemmere, naar den faas færdig. Hun tog en god Portion Bladlusehonning fra Kirsebærtræernes Bladluskolonier. Ganske vist var det jo ikke andet end Bladluse-Ekskrementer. Men det smagte jo alt sammen sødt — og de kunde nok alligevel ikke smage Forskel paa det hjemme! Snart hørte hendes Udflugter helt op, og fra Juli og til sin Død levede hun nærmest et underjordisk Dyrs Liv, hvis daglige Dont det er at lægge Æg og fodre Unger.

Kolonien voksede stærkt, Humlebien, der nu var blevet Dronning over sit lille Samfund, lagde nemlig en Portion Æg om Dagen, og allerede i Begyndelsen af Juni var mange Kuld Arbejdere kommet frem, der tog Del i den store Husholdning. Især blev der samlet Blomsterstøv med stor Alvor. Under Blomsterbesøgene blev Brumbasserne jo overpudret med det dejligste Blomsterstøv. Det børstede de af med Benene, førte det til Munden for at fugte det med Spytt, og børstede det saa af igen paa Ydersiden af Skinnebenene. Derfor var det, at alt Blomsterstøvet kunde hænge fast i Haarene paa Skinnebenene og faa Humlebieerne til at se ud, som om de havde Bukser paa — fine gule, orange og røde Hoser som Herrerne i et holbergsk Teaterstykk. Hjemme fik de dog ikke Lov til at kravle rundt med Pynten. Støvet blev stoppet i Forraads-krukker ligesom Honningen.

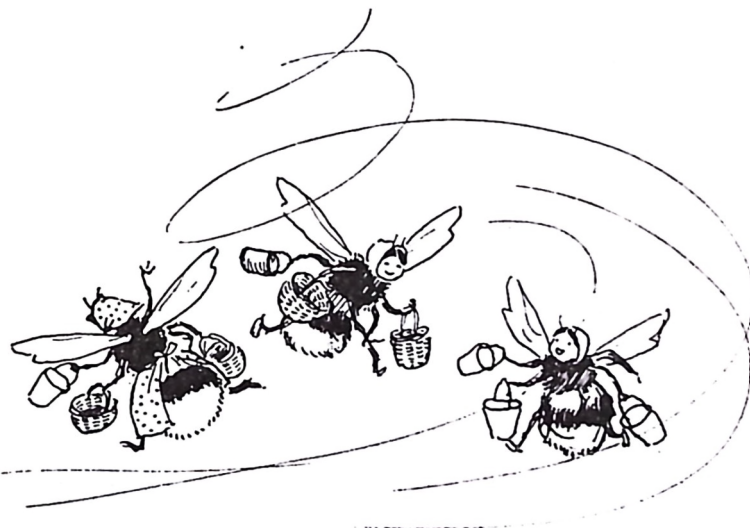
Jeg har dvælet længe ved Foraarets Forberedelser i det lille Samfund. Jeg skal gaa let hen over den tragiske Begivenhed, da de Sjuskeho'der glemte at made Børnene i et af Barnekamrene for bare Travlhed, saa de smaa Humlebieer ikke blev større end Spyfluer og døde som Skravl. Det var aldrig hændt hos Onkel Gedehams'es! Ej heller skal jeg dvæle ret længe ved de unge Hanner og Hunner, som senere hen paa Sommeren kastede Vrag paa deres gode Hjem og stak af for at flirte. Og det til Trods for, at de havde faaet al Honningen fra Honningkrukkerne at spise, mens Arbejderne pænt havde maattet nøjes med

Bibrød. Men saadan er Takken jo for al god Pleje og Pasning i denne Verden.

Jeg maa sige — det gjorde mig ondt at se ind i Humlebieernes Verden, og jeg tror, at Forholdene ikke var usædvanlige. Jeg kunde næsten se den gamle Fru Humlebi virre med Hovedet. Disse Tider, disse Tider! Selv var hun nu saa sløj og elendig, at de fleste Haar var faldet af hende. Ordentlig rent blev der heller ikke gjort mere — der duftede ikke mere af denne dejlige Lugt af baade Properhed og Honning. De nederste Etager af Reden var mellem os sagt meget skimlede, og der gik reverenter talt Møl i Indboet! Humlevoksmøllet havde frit Slag, og sammen med Skimlet, Billelarver, Tusindben og Bænkebidere bidrog det til at gøre hele det Bo, som Fru Humlebi grundlagde den Aprildag, til en stor Ruinhob.

Kun een ung Humledame havde min Sympati. Jeg ved ikke hvorfor. For ganske vist havde ogsaa hun — som alle de andre unge — været ude og føjte, men hun var nu saa nydelig. Lavt fløj hun hen over Efteraarsskovbunden og klemte sig ned i Mosset ved Foden af et gammelt Bøgetræ — lige ved Siden af et Musehul. Musene, der nede i Jorden hørte den fremmede Brummen, var ikke i Tvivl om, hvem der var paa Besøg. Der lugtede saa stærkt af denne mærkelige Blomsterlugt, som Humlebieerne er de eneste af alle Dyr, der kan udsende.

Hendes Historie hørte næste Aar til. Men nu var jeg ikke saa nysgerrig mere. For Humlebieer har det vel lige-

som Mennesker. De bliver sig selv lig. Men derfor kan det godt gibbe i mig, naar jeg en Aprildag hører den første Humlebi — en Lyst til at deltage i Fru Bumlebis Familiegæder og Familiesorger endnu en god Gang!

—scient.

Hvad! Har Du glemt Din Kniv?

Og her staar du og skal have skaaret Sejlgarnet over og har ingen Kniv.

Du kan selvfølgelig file det over paa en skarp Sten eller lignende, eller du kan hamre det over mellem to haarde Genstande. Men nu staar du netop og har travlt, og der er ikke noget i Nærheden, som du kan file eller hamre med.

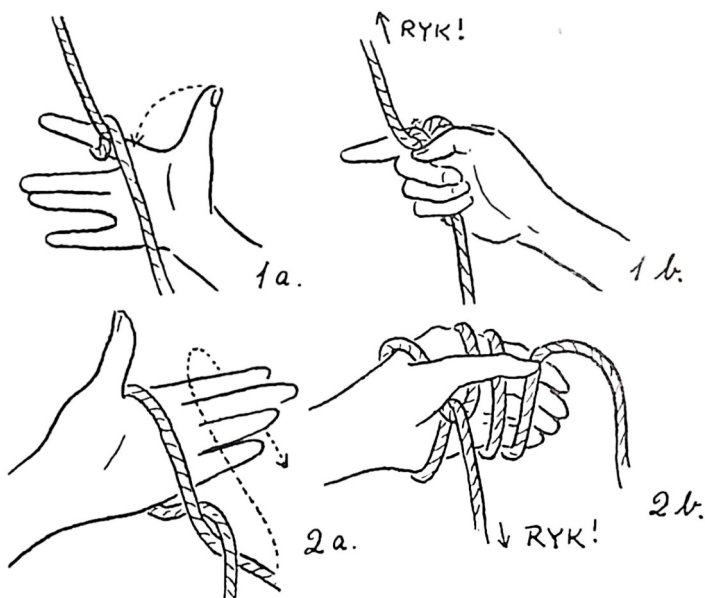
Men er du i Grunden klar over, at du selv med dine smaa sarte, manicurerede Fingre kan rykke ret svært Sejlgarn over og endda faa det til at knække netop paa det ønskede Sted?

Gælder det tyndt Sejlgarn, saa læg det om Fingrene som vist paa Fig. 1a. Hold godt fast med Tommelen og de øvrige Fingre om den Part, der ligger inde i Haanden (Fig. 1b). Grib den frie Part med den anden Haand og ryk til.

Metoden kan ogsaa anvendes ved at lægge Garnet om Tommelen i Stedet for om Pegefingeren.

Drejer det sig om sværere Garn, lægges det om den ene Haand helt inde ved Tommelfingeren (Fig. 2a). Den faste Part snoes et Par Gange om Haanden, og man holder godt fast over Tørnerne med Tommelen (Fig. 2b). Tag et Par Tørner med den frie Part om den anden Haand og ryk godt til. Ved begge Metoder gælder det, at Garnets Parter helst skal krydse hinanden under rette Vinkler under det kraftige Ryk, og der skal holdes godt fast i den staaende Part, da man ellers kan skære sig.

Rostja.

★ ★ ★ P O S T B O X ★ ★ ★

Pigespejdere fra U. S. A., 9-12 Aar, 1 Skotte paa 17 Aar og 1 paa 15 og 1 paa 12, 1 Hollænder paa 19 Aar (Tropsassistent, Interesse: Musik og Sport), 1 Englænder paa 15, 1 paa 17, 5 paa 8 Aar.

Følgende udenlandske Pigespejdere ønsker Korrespondance med danske Kammerater:

U. S. A.	9-12 Aar.	
Skotland	17	—
—	15	—
—	12	—
Holland	19	— (Tropsass. Interesser: Musik og Sport)

England	15 Aar	
—	17	—
— (5)	18	—
—	13	—
Australien	?	— (har lige startet Seniortrop)
Ungarn	14	—
—	12	—

Fromse.

Dorit Svejlbæk, III Randers. Nelly Jacobsen, II Randers. Annelise Stockholm og Inge Lise Hansen, Skagen.

Karen Margrethe Holm, I. Viborg. Jytte Munck Madsen, III. Viborg. Karen Hanne Toldam, III. Viborg.

Havfruerne II

— Jeg gjorde det.

— Og nu er jeg blevet Spejder.

— Jeg er saa glad, fordi jeg strammede mig op til at tage Tørnen med Far og Mor allerede Dagen efter, at jeg havde været med Havfruerne alias Uglerne i Lille Strandby for at hente Kaptajn Voms Jolle.

Jeg havde en haard Dyst med Far og Mor, men jeg gik selvfølgelig frem efter en forud lagt Slagplan og gjorde dem først møre ved en — selv for mig — usædvanlig Hjælpsomhed og Hensynsfuldhed hele Dagen igennem. Først gik jeg løs paa Far, det var om Aftenen lige efter, at vi havde spist. Jeg besejrede ham nærmest ved Overrumpling. Bagefter belejrede vi i Fællesskab Mor, mens jeg hjalp hende med Opvasken, og takket være Fars Assistance maatte hun langt om længe kapitulere.

Den Gang, da det kneb allermest for os, kom Far frem med et Nummer af det engelske Tidsskrift „Times“ med et Billede af Prinsesse Elizabeth paa Forsiden.

— Kan du se, hvad der staar under dette hersens Billede? spurgte Far, som vidste, at Mor lige for Tiden var stærkt optaget af den unge Dames Giftermaalsplaner.

— Ja-eh, der staar — „Til et ældre Imperium — en Pigespejder“, læste Mor.

— Ja, men hun har ikke alene været Pigespejder og Fører af Syvende Westminster Trop, sagde Far, hun har ogsaa været Baadsmænd i Isfuglepatruljen i Windsor Søspejldertrop!!

Jeg er sikker paa, at det var denne Oplysning, som fik Mor til at overgive sig, selvom hun stadig havde en hel Del Indvendinger i Reserve.

Nok om det. Sejren var min, men det var nu alligevel Mor og Far, der dikterede Fredsbetingelserne, og jeg maatte afgive en hel Masse Løfter til Gengæld for Tilladelsen til at blive Spejder. For overhovedet at faa Lov til at tage med Havfruerne paa Sejlstur igen, maatte jeg forpligte mig til at lære at svømme først. Det er den Fredsbetingelse, jeg husker bedst, og det er ogsaa den, som pressede mest paa i den første Tid.

Jeg trænede paa Kraft nede paa Badeanstalten hver Eftermiddag, og Karin var en meget streng Lærerinde. Det værste var, at jeg kom til at sluge Saltvand hver Gang, jeg maatte grine ad hende, fordi hun med den mest gravalvorlige Mine udslyngede sine Instruktioner akkurat paa samme Maade, som Frøken Hvilling, vores Gymnastik- og Svømmelærerinde i Skolen. Jeg var ogsaa med til Svømmetimerne i Skolen nu, og det var i Grunden slet ikke saa slemt, som jeg troede. Jeg vilde bare ønske, at jeg

var lige saa solbrændt, som Bessie, eller bare som de andre, for de siger, at jeg ligner en overgemt Maddike i Kuløren.

Jeg kan nu ikke forstaa, hvorfor en Maddike absolut behøver at være overgemt for at faa min Kulør.

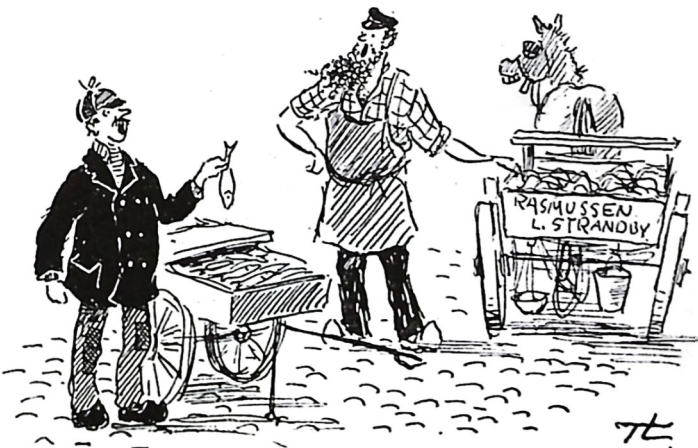
Men tænk alligevel, at jeg skulde blive saadan en Vandhund. Jeg er lige ved at ku' li' det. Og jeg kunde virkelig allerede svømme 20 Meter efter en Uges Forløb, men det var ikke nær nok, sagde Far.

Jeg trænede ogsaa til III. Kl.s Proven, og jeg havde aldrig i mit Liv haft saa travlt, for Lektierne skulde jo passes samtidig, og ved Siden af alt det kom den sømandsmæssige Uddannelse, som i Charlottes Øjne er det allervigtigste.

Jeg maa sige, at det var vældig flinkt af de andre Havfruer, at de havde lovet ikke at tage paa Tur med Jollen, før jeg kunde komme med, og derfor var der ogsaa dobbelt Grund for mig til at hænge i med Svømningen, saa det ikke skulde gaa for meget ud over dem.

I Mellemtiden benyttede vi Lejligheden til at tage Jollen paa Land for at give den en grundig Overhaling. Vi havde faaet en rigtig Instruktør til at lede Arbejdet, det er en af Charlottes gode Venner, Fisker Mortensen, ogsaa kaldet „Sillegot“.

Sillegot sælger selv sine Fisk fra en Trækvogn, og det lyder næsten som i Operaen, naar han raaber med Fisk. Hans Glansnummer er „Sild er godt“, for det er næsten altid Sild, han har i sin Vogn. Han er saadan en gemytlig lille, spidsnæset Mand med Tandborsteskæg. Han gaar baade Sommer og Vinter med Stortroje og Skindkasket og højklampede Træsko, og saa taler han fynsk.

Charlottes og Sillegots Venskab stammer fra en af de første Dage, jeg boede her i Byen. Da var der kommet en Fiskehandler kørende med Enspændervogn fra Lille Strandby, og han raabte Gade op og Gade ned med røgede Aal. Sillegot var netop ude med sin Sildevogn, og de mødtes lige ud for Skolen i det store Frikvarter. Der udspandt sig en veritabel Sangerkrig, som samlede en begejstret Tilhørerskare.

Aalehandleren var næsten dobbelt saa stor som Sillegot, han havde et vældigt, rødt Fuldkæg og bar en sammensunket Sønderskasket og et stort blaat Forklæde. Jeg fik næsten Medlidenhed med Sillegot, for Konkurrenten havde et ganske voldsomt kraftigt Organ, og han kunde gaa næsten en hel Oktav højere i Skalaen, naar han sang: „Røget Aal er dejligt“.

Sillegot var vist ikke glad ved Situationen, og han saa nærmest ud, som om han havde Lyst til at trække sig ud af Legen; men saa pludseligt knækkede den rødskæggedes Stemme over i en underlig hæs Lyd, og han fik et Hosteanfald og blev helt blaa i Ansigtet. Der var straks nogle, som kom og bankede ham paa Ryggen og opmuntrede ham og vilde have ham til at fortsætte, men han var helt tosset og sagde, at hans Stemme var ødelagt for den Dag, og at en eller anden havde kastet noget efter ham og ramt ham i Nakken, saa at han var kommet til at synke sin Skraa, og nu maatte han ihvertfald hen paa Hotel „Hafnia“ for at faa Halsen skyllet.

Jeg ved meget godt, at det var Charlotte, der kastede det Æbleskrog oppe fra Vinduet. Jeg saa det ganske vist ikke; men jeg saa tydeligt, at hun i Forvejen havde kastet et Skrog efter Sillegot uden at ramme ham (Charlotte hader stegt Sild), og saa har hun naturligvis anden Gang kastet efter den store Rødkæg, som var lettere at ramme.

Men Charlotte har da udnyttet Situationen og er ligefrem kommet i Kridthuset hos gamle Sillegot, som er inkarneret Pebersvend. Det værste er næsten, at hun har lovet ham, at Havfruerne vil stoppe alle hans hullede Sokker, imod at han til Gengæld hjælper os med Baaden.

Havde vi vidst, at en Ungkarl har saa mange hullede

Sokker, tror jeg nok, at vi havde protesteret. I de fire, jeg foreløbig har faaet tildelt til Stopning, er der hverken Hæl eller Taa tilbage. Atter et Ekstraarbejde, men det er jo ogsaa en Slags Good-turn.

Sillegot har selv et Slæbested ved Siden af Pladsen, hvor han tørrer sine Garn, og der tog vi Baaden hen og halede den op. Han haanede os, fordi vi snakkede om at laane en Talje, og sagde, at saadan en Vaskeballie tog man op med Haandkraft, det gik tre Gange saa hurtigt.

Vi maatte saa soppe ud og tage fat i Baaden og løfte og skubbe, mens han halede i det forreste Reb, som han kalder Fangelinen. Da Skuden var halvt oppe af Vandet, kom han med tre Træruller, som en efter en blev skubbet ind under Stævnen, mens vi halede Baaden fremad, og paa den Maade gik det nemt og hurtigt med at rulle Baaden op paa Tørrepladsen, hvor den blev væltet lidt om paa Siden, saa den nederste Side hvilede paa et Par Træstykker.

Saa fik den en Omgang efter alle Kunstens Regler under Sillegots kyndige Direktiver. Først maatte jeg skrubbe den i Bunden med en stiv Kost for at faa „Græsset“ af, mens Karin blev sat til at hente den ene Spand — Undskyld! — Pøs Vand efter den anden til at skylle efter med. Dette med at slaa en Pøs Vand ud, saa Vandet rammer, hvor det skal, er ikke saa nemt, som det ser ud til. I hvert Fald opnaaede Karin at faa os allesammen dænget godt til, før hun var færdig.

Under Baadens Bund sad ogsaa en Masse smaa, skarpe Skaller, der lignede bittesmaa Vulkaner med et Krater i Midten. Dem kunde jeg ikke faa af med Kosten, men Birthe og Bes og Kirsten fik hver en Skraber og fik Besked paa først at fjerne alle Vulkanerne og derefter skrabe Baaden glat baade udvendig og indvendig alle de Steder, hvor Malingen var ved at skalle af og hvor den sad i tykke Lag med skarpe Kanter.

Sillegot havde givet os Besked om, at der skulde bruges noget „stærkt Vand“, det vil sige Sæbe- og Sodavand, og det var ogsaa lykkedes for os ved fælles Hjælp og ved Trusler og Bønner derhjemme at skaffe saa meget Sæbe-

pulver og Soda, at der kunde blive brygget en hel Pøs stærkt Vand. Saa snart Skrabningen var færdig, maatte vi alle i Gang med at vaske Baaden over det hele.

— Nu ska' de' jo ette foregaa li'som ve' Ho'erengøringen derhjemme, sagde Sillegot, dette hersens Stof, de' æ stærke Sa'er aa te' Søs bruver vi ette aa smøre paa mæ ei blø' Børste, aa saa bare la'e de' sitte te' næste Aar aa ø'e-lægge Malingen. Pas nu godt paa aa skyllé godt etter mæ Va'j.

Men han fortyndede alligevel Vandet saadan, at det lige akkurat ikke kunde tage Malingen af, og saa satte han os til Arbejdet paa den Maade, at Kirsten smurte stærkt Vand paa med en stor Tot Twist („ei Vaskelap“), Charlotte og jeg vaskede efter anden Gang med stærkt Vand og med en Vaskelap og en Børste, og det kan nok være, at vi blev holdt til Vinden med at komme ind i Kroge og Hjørner. Det er en forbavsende Masse Kroge og Hjørner inden i saadan en Jolle; men det er ogsaa værst i en klinkbygget Jolle som vores. Sillegot har forklaret Forskellen paa Klinkbygning og Kravelbygning, og for at I ogsaa skal faa lidt Fornejelse af det, har jeg prøvet at lave en lille Tegning og sat nogle Navne paa.

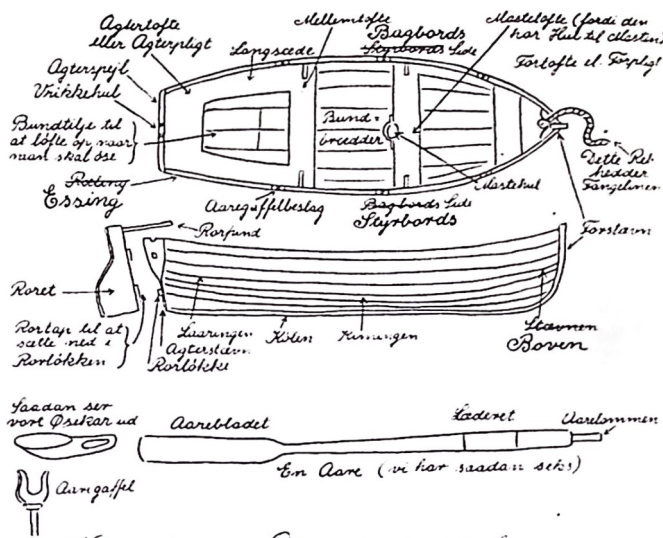
Lige bagefter det stærke Vand kom Karin og Birthe og vaskede efter med rent Vand. Karin havde en Vaskelap til Krogene og Birthe en Vinduesvaske paa et langt Skaft, som hun ivrigt prøvede paa at ramme os andre i Hovedet med. Til allersidst kom Bessie med sin Pøs og spulede efter med Masser af rent Vand, som vi allesammen fik vor Part af.

Heldigvis manglede vi kun den ene Side udvendig, den Gang da Pøsen med det stærke Vand væltede. Det var fordi vi glemte den, da vi lagde Baaden over paa den anden Side. Der opløftedes et Ve-Raab, da de kostbare Draaber gik til Spilde.

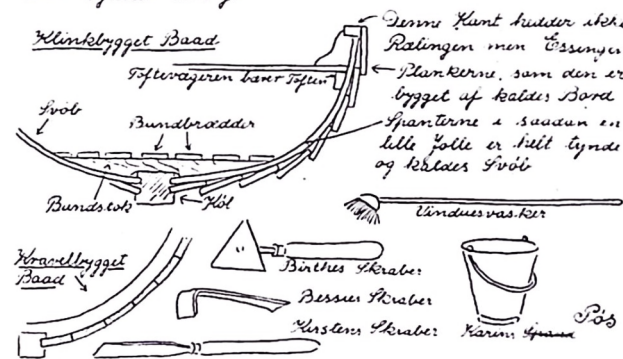
— Ja, saa maa vi jo te' aa bru'e Marstallersoda, sagde Sillegot, og vi fik at vide, at Marstallersoda bestaar af 3 Dele Sand, 1 Del Vand og 96 Dele „Knokkelfedt“, hvilket sidste formodentlig er det samme som Muskelkraft.

Vi gik løs paa Baaden med Marstallersoda og skurede med nogle Stykker Sejldug, og vi opdagede snart, at der hørte endnu en Ingrediens med i Opskriften, nemlig Havfruesved, og alligevel gik det meget langsomt med dette gammeldags Vaskemiddel.

Jeg fik en af mine sædvanlige lyse Idéer: — Salmiakspiritus! — De andre havde selvfølgelig „allerede tænkt paa det længe“, jeg var i hvert Fald den eneste, der tænkte højt. Sillegot vilde ikke have med saadan noget Kemikalie-stads at gøre, men vi fik snart fremskaffet en hel halv Flaske, og det virkede noget saa glimrende; det varede ikke mere end et Kvarter, før Baaden var helt færdig, og Taarerne trillede os alle seks ned ad Kinderne. Men Sillegot holdt sig i passende Afstand og dækkede sig bag en vældig Røgsky fra sin Shagpipe.

O! Glemme her runde Limis skal forestille Lønschuldt. Man kan ikke se det paa Baaden, fordi det sidder med under Bundstollen. Vi skal huske at sætte en Prop i det Hul, inden Baaden kommer i Vandet i Morgen, for ellers syniser den jo.

B. Det er Sillegot som har rettet der hvor jeg havde skrævet forkert.

— Nu kan vi male den i Morgen, sagde Charlotte, og saa kommer den i Vandet til paa Søndag. Bare du nu kunde faa lidt mere Fart i det Svømmeri, Columbus, saa vi kunde komme paa Tur paa Søndag.

— I behøver ette aa genne saad'n mæ Kamma, sagde Sillegot, for jeres Baa' bli'r ette fær'e før paa Søndag otte Dave, aa saa endda kun, hvis de' bli'r Tørevær. Tror I je' ve være mæ te' saad'n naavet Smører? Hvis I ve' regne mæ' min Assistance, maa I fe'je jer i, a' de' bli'r godt gammeldags Arbejde. Nu ska' I foreløvi faa Lov te' aa pletmale den i Maar'en, aa saa ska' den ha' to eller tre Gange rigtig Maling, — men tynde Lav!

Jeg var slet ikke ked af at faa endnu en halv Snes Dage Respit, og jeg skal ogsaa love for, at der blev nok til at slaa Tiden ihjel med.

Den næste Dag var Baaden knastør, og vi plettede alle de bare Steder paa Baaden (og vore egne bare Steder)

med tynd Maling. Alle Jernbeslagene, som var blevet rensede grundigt for Rust blev smurt over med noget rødt noget, som hedder Blymonnie, for at det ikke skulde ruste igen.

Sillegot havde repareret Bundbrædderne, som var taget ud af Baaden, og mens vi maledede, skar han vores nye Aarer til, saa de blev lige lange, og passede Læderbeslagene ordentligt til. Vi havde købt to gamle Aarer billigt, og de andre, som ogsaa var godt brugte, havde vi faaet eller laant.

Vores Instruktør skærpede sine Krav og holdt paa, at der skulde pletmales en Gang til, og derefter fik Baaden Kit i de dybe Revner, og de sidste Ujævnheder blev glattet med Spatelmasse og slebet med Sandpapir. Til sidst fik den to Gange almindelig Maling og en Gang med noget, som der var Lak i, og hele Tiden hed det: „Smør tyndt paa, Soma'i“ og „stry“ det nu godt u', lille Dame“ og „Ta“ den nu mæ Ro, Børn, og la' den bli'e godt tør, vent nu et Par Dave, inden I smører paa igen.“

Indvendig under Bundbrædderne blev der smurt Tjære, for det havde der været før, og saa kan almindelig Maling ikke hænge fast udenpaa. Paa Bunden udvendig fik den noget, som hedder Blackvarnish, og lige før den skal i Vandet, skal den have noget, som Sillegot kalder „Patent“ (paa Daasen staar „Antifouling“), det er noget giftigt Stads, som kan forhindre Begroning. Det kan ikke taale Luften, og derfor maa det vente til sidste Øjeblik.

Ind imellem blev der ogsaa Tid til at skrabe Aarerne og slibe dem med Sandpapir, og da de saa havde faaet en Gang Linolie og et Par Gange Lak, var de saa fine, at vi næsten syntes, at det var Synd at bruge den.

Vi var ikke længe om at finde ud af, at Terpentin er en dejlig Ting, naar det gælder at tage Malerpletter af. Baade af Tøjet og af Hænderne — og af Haaret. Men naar det gælder Tjærepletter, saa er Margarine Nummer eet.

I Dag er det Fredag. Det har været en lang Dag, men en dejlig Dag. For jeg har svømmet 120 Meter i Frøken Hvillings Time. Det er seks Gange frem og tilbage mellem Trappen og den lille Pæl. Egentlig var det kun Meningen, at jeg skulde have svømmet fem Gange, men da jeg havde naaet de Hundrede Meter, saa raabte Havfruerne fra min Klasse „Hurra for Colombus, hun har naaet Amerika,“ og det lavede mig kolossalt op, saa jeg helt glemte, at jeg havde Krampe i Tærne paa det venstre Ben, og saa svømmede jeg en hel Omgang til.

Nu kan jeg komme med paa Tur paa Søndag. Den er vel nok fin. I Morgen skal vores Baad i Vandet, men først skal den døbes. Jeg vil endnu ikke røbe, hvad den skal hedde. Det blev bestemt paa Patruljemødet i Aftes samtidig med, at vi planlagde Søndagsturen.

Det var ellers et sjovt Møde. Det blev holdt paa Sillegots Tørreplads som et kombineret Strømpestopnings- og

Repetitionsmode. Samtidig med, at vi gjorde Sillegots sidste Sokker færdige, gennemgik han en ekstra Gang alle Benævnelserne paa Baadens enkelte Dale, som vi efterhaanden havde hørt en hel Del Gange, mens Baaden blev gjort i Stand. Vi fik ogsaa allesammen Lov til at tegne hver en Skitse af Baaden og skrive Benævnelserne paa. Her ser I min Tegning.

Jeg havde øvet mig paa en lille Tale for Sillegot, hvor jeg paa Havfruerne's Vegne sagde Tak for hans udmærkede Hjælp og Undervisning. Midt i det hele gik jeg i Staa. Jeg kunde ikke huske, hvordan Afslutningen var. Det var saa ærgerligt. Og jeg kunde det endda saa godt om Eftermiddagen. Nu sad de allesammen og kiggede saadan paa mig, og gamle Sillegot sad og dampede og saa ud, som om han havde helt ondt af mig.

Jeg kunde mærke, at jeg blev rød i Hovedet, og jeg sænkede ydmygt mit Hoved. Jeg kom til at se paa den halvfærdige Sok, som jeg stod med i Haanden. — Sokken! — Her var Inspirationen til en improviseret Afslutning. Jeg havde jo netop gaet og tænkt paa det flere Gange.

Jeg rankede mig atter, og idet jeg løftede Sokken i stiv Arm, sluttede jeg min Tale med at tilbyde Sillegot, at Havfruerne, som Tak for hans Venlighed, vilde give ham et gratis Kursus i at stoppe Sokker.

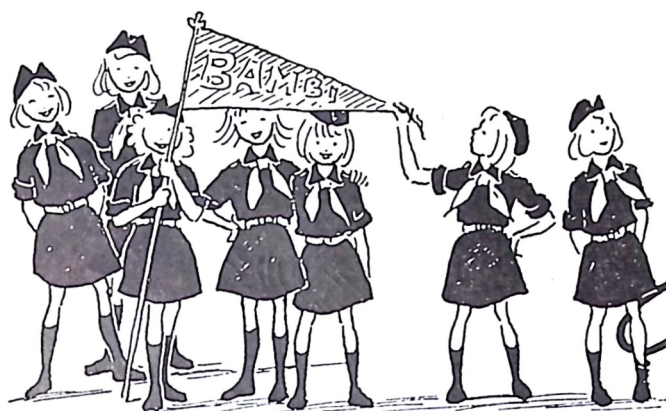
— Næ'i, ellers Tak, ellers saa manne Tak, sagde Sillegot og kneb det ene Øje til. Saa ve' je' heller' rimpe mej frem, som je' plejer van. Aa forresten saa ka' je osse nok stoppe Sokker. Den Gan' da je' sejle' te' Søs, da stoppe' je' allet'er mine Sokker. Naar Hullerne blev for stoure, saa stoppe' je Sokkerne ne' under mi Ho'epu'e. Ja-e, aa naar je' saa te' sidst kom te' aa ligge for højt mæ' Ho'et, saa sa'e je te' mej sæl' — Ka' man stoppe eller ka' man ette stoppe, aa saa ga' je' mej te' aa stoppe dem — hver og een — u' gennem Koøjet.

Har I Lyst til at gøre en good-turn for jeres Korps? Vi har Brug for nogle af jer som Hjælpere i Førertræningslejrene paa Fæno i Sommer. Kom og tag et Nap med, enten paa Køkkenholdet eller paa Transportholdet i Lejrperioderne

10.—17. Juli og 18.—25. Juli.

Ansøgning sendes snarest og inden 1. Maj til Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. — I skal kun betale halv Lejrkontingent — 15 Kr. — og hvis det kniber at klare Rejseudgifterne, kan I ansøge Korpset om Tilskud.

*Vel modt paa Fæno til 1 Uges Arbejde for-
enet med muntert Lejrliiv!*

Høere Patruljeførere!

Hallo — her er Bambi-Patruljen igen!

I sidste Nr. af „Pigespejderne“ præsenterede jeg jer for Bambi-Patruljen og fortalte jer om et af deres Patruljemøder, og nu fortsætter vi med et andet Møde.

I husker nok *Bambi* (Patr.f.) og *Stampe* (Patr.ass.), de to har, som vi talte om sidst, i Forening lagt Program for Mødet, og *Bambi* har skrevet Punkterne op i sin Bog:

1. Sang: „De kalder os en Vaar“ (Nr. 204).
2. Forretningsgang: Kontingent — Depotvarer.
3. Gennemgang af § 1 og § 2 i Spejderloven.
4. Sang: „Vær beredt“, saavidt muligt udenad.
5. Kimsleg — paa en ny Maade.
6. Sang: Første og sidste Vers af „Vaj højt, vaj stolt“ (Nr. 54).
7. Dannebrog's Historie.
8. Nyt Knob (Flagknob).
9. Flaghejsning — undervejs se efter 5 forsk. Fugle.
10. Stoppe Hul paa medbragt Strømpe.
11. Afslutningssang: „Nu er Vaaren over Lande“ (Nr. 172).

1. Det er først i April — der er Foraar i Luften — og *Bambierne* holder af at synge Sange, der passer til Aars-tiden.

2. *Bambierne* betaler altid Kontingent paa det første Patruljemøde i Maaned, og det plejer at være for en Maaned ad Gangen, men denne Gang skal det være for et helt Kvarter — for der er kommet ny Ordning med Kvar-talsbetaling, og det vil spare baade *Bambi* og *Tropsføreren* for en hel Del Ekstraarbejde. Sct. Georgsdag nærmer sig, og der er nok en og anden, der mangler en Gallasløjfe, og en ekstra Fløjtesnor, og *Mus* har faaet Lov til at faa en stor Hat — hun har længe ønsket sig den, og nu har Mor lovet hende den til Sct. Georgsdag — for da skal man være rigtig fin og saa reglementeret, som man over-hovedet kan blive. *Stampe* noterer op, hvad de forskellige gerne vil have fra Depotet, *Tropsføreren* samler Bestil-lingerne ind og sender dem samlet til Depotet, saa spares der mange Penge i Porto — baade frem og tilbage.

3. *Bambi* har sat sig for, at Spejderloven skal gennem-gaas grundigt — hun ved, at man maa forstaa Spejder-loven for at blive rigtig Spejder, og hun har derfor læst, hvad der i Haandbogen staar om alle Paragrafferne. Til Patruljeførermøderne har *Tropsføreren* for nogen Tid siden gennemgaaet Spejderloven, og *Bambi* finder sine Notater frem fra den Gang og læser ogsaa dem igennem. Patruljeførerne har paa disse Møder ofte skiftedes til at skulle finde Eksempler paa Spejderloven brugt i det dag-lige, og mange af disse Eksempler kan *Bambi* nu bruge til sin Patrulje.

4. „Vær beredt“ har nu været sunget flere Gange, saa de fleste kan den udenad.

5. Sidste Gang havde *Bambierne* almindelig Kimsleg, som den staar i Haandbogen, men der var kun 2, der naaede at faa 16 Ting rigtige af 20, saa Patruljen maa have mere Øvelse. Det virker altid trivielt, hvis samme Leg skal leges hver Gang til Patruljemøderne, men der er heldigvis mange Maader at træne sin Hukommelse paa og „det er godt med lidt Forandring“, som U-le siger . . .

Nu bliver *Bambierne* sendt hen til Skomager Clausen lige om Hjørnet, hans Udstillingsvindue skal betragtes i 1 Min. — senere nedskriver Patruljen, hvad de har lagt Mærke til i Vinduet.

I kan ligesaa godt med det samme faa flere Variationer af Kimslege:

Spejderne deles i Par. Der laves 2 Samlinger af Gen-stande, saaledes at Genstandene i den ene kun afviger lidt fra dem i den anden. F. Eks. kan der i den ene Sam-ling findes en gul Blyant, i den anden en grøn; i den ene en afrevet Tændstik, i den anden en ny, o. s. v.

En Spejder fra hvert Par faar Lov til at se den ene Samling, mens den anden ser paa den anden Samling. Bagefter mødes de 2 og danner igen et Par, der ved at fortælle hinanden, hvad de har set, laver en Liste over Forskellene mellem Tingene i de to Samlinger.

Fremvis f. Eks. 24 Ting i et Minut. Send Spejderne væk. Fjern 6 Ting. Lad Spejderne igen betragte de til-oversblevne Ting — hvad er fjernet?

Lad Spejderne betragte Væggene i en Stue i 2 Min., og lad dem bagefter skrive ned, hvad de havde set paa Væggene.

Hver Spejder tegner f. Eks. 16 Kvadrater paa sit Papir. Patr. fremviser et Ark Karton med et tilsvarende Antal Felter — nogle af Felterne er udfyldt med smaa lette Tegninger, Bogstaver eller Tal — efter at Spejderne har set paa det i 20 Sek., skal de tegne dem over paa deres eget Papir.

Lad Spejderne løbe hen til en Plakatstøje, som de betragter i 2 Min. Derefter stilles der dem 10 Spørgsmaal vedrørende Plakaterne. Hvem har de bedste Besvarelser?

Lav paa Bordet en Figur af Tændstikker — betragt den i 1 Minut. Lav Figuren efter, o. s. v.

Find selv paa flere — der er mange Muligheder.

6. *Stampe* har lovet at fortælle om Dannebrog's Historie, og hun foreslaar, at man synger første og sidste Vers af „Vaj højt, vaj stolt“; det er nogle af de Sange, der skal kunnes udenad til 3. Kl. Proven. *Stampes* Far har en Bog hjemme paa Bogreolen: „Om Dannebrog jeg ved ...“ Den har *Stampe* læst, og kan fortælle endnu mere end det, der staar i Haandbogen.

Mink bor i Nærheden af Tropslokalet, og *Bambi* har aftalt med *Minks* Mor, at Patruljen maa „laane“ deres Flag og Flagstang. *Mink* faar Besked om at gaa i Forvejen, og for endnu en Gang at øve Sporingstegnene. Lægger *Mink* Spor ud til Haven. *Bambi* og *Stampe* ruller Flaget ud og forklarer, hvad man kalder for *Liget*, *Stjærten* og *Flaghvirvel*, og viser, hvordan man med et *Flagknob* gør *Linen* fast til *Flaghvirvlen*, derefter bliver *Flaget hejst* og taget ned igen — og 2 andre prøver, om de kan gøre det ligesaa godt. Heldigvis staar *Flagstangen* ikke lige ved *Alfarvej*, og det er meget godt, for da *U-le* og *Lilleblomst* skal til at hejse *Flaget*, har de ikke bundet *Flagknobet* rigtigt — og *Flaget* falder ned — det er den Slags, der helst skal undgaas! Saa bliver *Flaget* taget ned for sidste Gang og lagt *rigtigt*, d. v. s. foldet 2 Gange og rullet sammen, saa det hvide kommer inderst, og til sidst bindes *Stjærten* om.

CLAUSTEN

Tilbagevejen lægges rundt om Villakvarteret, og her kigger alle ivrigt efter 5 Fugle. Der hopper en Solsort rundt i en Have og leder efter fede Regnorme, og deroppe højt i Pæretæret sidder en ... ja, er der ikke en Stær?? Og dér ... og dér ... og hvad er det for en Fugl, der siger saadan??? *Bambierne* hopper ivrigt omkring, men *U-le* siger advarende: „Gaa stille, saa ser og hører I Fuglene meget bedre ...“ — og hun har Ret ikke?

10. Og saa tilbage til Tropslokalet, hvor *Strømperne*, der skulde medbringes, bliver taget frem. „*Star*“ (det glemte Hoved) har ikke sin *Strømpe* med — Fy! Nu maa hun sidde og se paa, at de andre stopper, og efter at *Bambi* kritisk har set paa Resultaterne af deres Anstregelser, faar de krydset af i deres *Provebøger* — undtagen „*Lilleblomst*“, som maa prøve igen næste Gang (jeg tror, hun gaar hjem og øver sig).

11. Til sidst synges „Nu er Vaaren over Lande“ — og med Ordene: „Vi er unge, og vi har det samme Maal“ forlader „*Bambierne*“ os for denne Gang.

Bo.

Sally paa Ski i Norge

Den 4. februar sejlede „Kronprins Olav“ afsted til Norge fra Larsens Plads i København, ganske som den plejer hver anden dag kl. 16 — men det usædvanlige for mig den dag var, at jeg var med om bord. For første gang i mit liv skulde jeg til Norge — det var spændende, maaske mere spændende at skulle til Norge for første gang end at skulle saa mange andre steder hen, fordi enten kan man lide landet, eller ogsaa kan man ikke — der siges ikke

at være noget midt imellem. Der er mange, der synes, at de høje fjelde og de dybe dale gør landet indeklemt og befolkningen indesluttet, men der er ligesaa mange, der siger, at Norge er et af de skønneste lande baade om sommeren, naar sæterne ligger saa grønne saa grønne, og om vinteren, naar de rejser paa vinterferie derop for at staa paa ski.

Men tilbage til ankomsten til Oslo. Da jeg havde faaet min kuffert gennem tolden, gik jeg tilbage til baaden for at hente mine ski. Jeg vidste, de var om bord, for jeg havde set dem forsvinde ned i skibets mave, da jeg var i

København, men nu var de tilsyneladende væk. „De er meget lette at kende,“ sagde jeg, „der er en blaa og rød rem omkring dem, som ingen Nordmand vil vedkende sig; men jeg synes nu den er praktisk til at bære skiene over skuldrene i,“ fortsatte jeg i forsvarstone, da den norske drager, jeg henvendte mig til saa skeptisk ud. Alligevel kunde vi ikke finde skiene. Endelig kom styrmanden med dem; han sagde, de havde staaet paa det samme sted hele tiden! — Jeg var glad, fordi han ikke vidste, at jeg var spejder og havde mit duelighedstegn som stifinder — for at jeg nogensinde skulde kunne finde noget i Norge, var han ikke tilbøjelig til at mene, og hans „farvel, god fornøjelse“ lod ogsaa noget ironisk i mine øren.

Da det jo er begrænset, hvor meget valuta, man kan faa, var jeg besluttet paa, at jeg vilde spare saa meget jeg overhovedet kunde, og naar jeg kunde. Der var derfor ikke tale om at tage en taxa til Vestbanen, hvorfra jeg skulde videre med toget. Jeg begyndte at gaa med kufferten i haanden og skiene hængende i den blaa og røde rem over skulderen. Og jeg gik videre, meget langsomt og besværligt og var lige ved at bestemme mig til at tage en vogn, da en lastbil standsede, og en ung fyr paa klingende norsk spurgte, hvor jeg skulde hen. „Til Vestbanen“. „Jamen, saa hop op,“ og jeg var ikke sen til at faa bagagen smidt op, og kravlede selv ind i førerhuset. Her opdagede jeg, at en cigaret i Oslo i dag har ganske den samme forløsende virkning for tungebaandet som andre steder i Europa efter krigen. Men jeg havde vist ikke vænnet mit øre nok til sproget endnu, for jeg indsaar snart, at det ikke kunde nytte at „rusle så rett på saken“, og straks indlade mig i diskussion med en nordmand, for jeg forstod ikke halvdelen af hans jargon.

Jeg havde lovet at spise frokost hos en tante i hendes lejlighed paa 7. etage paa Wergelandsvej. Efter først at have præsteret det kunststykke at løbe vild i Oslos faa gader og forbløffet mere end een fodgænger med at erklære, at ligemeget hvor langt jeg var fra hendes bopæl, vilde jeg gaa derhen, „fordi jeg elsker at gaa“ — jeg synes ikke jeg kunde sige, at jeg var for nærig til at tage „trikken“! — fandt jeg huset og var saa heldig ikke at komme inden for de to timer midt paa dagen, hvor elektriciteten er afbrudt, og „hejsen“ følgelig standset. Forøvrigt bliver strømmen ogsaa afbrudt hver aften kl. 12 og først aabnet næste morgen kl. 6 — hvilket vil sige, at man ser det morsomste syn, hvis man har siddet længe oppe en aften, og alle i huset pludselig maa famle sig rundt med en lommelygte i haanden, naar de skal hente noget.

Der var en pragtfuld udsigt fra vinduerne hos min tante; de vender lige ud mod slottet og parken, og jeg vilde tro, der var lige dejligt sommer og vinter, hvad udsigten angaar. Forresten har samme tante en hund, jeg ikke kan lade være at fortælle jer om. Det er en Afghaner, der hedder „Kandaharr“; der var ingen, der kunde sige

mig, hvor navnet stammer fra, men den er ikke opkaldt efter den norske skibinding af samme navn; det er forøvrigt ogsaa ligemeget for min historie! — Hunden „Kandaharr“ er imidlertid blandt de tre eneste hunde i Oslo, der nyder det privilegium at maatte gaa i slotsparken uden snor. I det første krigsjaar fik K. nemlig den Idé at gaa hen foran slottets køkkenvinduer og faa sig en portion af de kongelige smuler, og siden har den været en daglig og velkommen gæst deroppe. Og det siges, at de eneste andre hunde, den taaler i nærheden, naar den indtager sin plads, er kronprinsens og hans adjudants — men det er sikkert ogsaa klog politik at vise sig saa tolerant, mon ikke?

To timers jernbanerejse i en opvarmet kupé, og man er i Kongsberg.

I Kongsbergs omegn ligger de bjergtoppe, du skal vide noget om, hvis du ellers vil gøre dig deroppe. Der er bjergtoppe, hvor tyskerne havde indstalleret et af de største radaranlæg. Nu har I sikkert hørt mange gange om den norske modtandsbevægelse, og om hvor straalende en indsats de enkelte ydede, men kender I denne lille histore? En gruppe fik under krigen besked om, at de skulde fotografere dette radaranlæg og bringe billederne til modstandsbevægelsen. De mente, det var umuligt at løse opgaven, fordi bjerget var saa svært befæstet, men det var en ordre, og den skulde adlydes. Endelig lykkedes det en dag for et af gruppens medlemmer at komme ganske tæt paa anlæget, og han syntes, at hans held var umaadeligt stort, da han befandt sig ansigt til ansigt med en enlig tysk vagtpost, der sad foran radartaarnet sammen med sin hund. Han fotograferede i stilhed hver detalje og sneg sig bort igen. Men kan I forestille jer hans forbløffelse og raseri, da han fik filmen fremkaldt og opdagede, at kun vagtpost og hund var synlige. Tyskerne havde nemlig oversmurt alle de militære Anlæg med en farve, der forhindrede fremkaldelse paa film.

Der er en anden bjergtop, der hedder Knutetoppen, hvor en af de bedste sportshytter ligger. Der er ogsaa Skrimkæden ca. 30 km fra byen, og hvis du naar op paa toppen af et af fjeldene dér, har du den skønneste udsigt ud over Oslofjord.

Det var i dette bjergstrog, jeg skulde. Jeg tog med rutebilen fra Kongsberg til Flata og kom forbi den store militærbaraklejr, hvor soldaterne til besættelsestropperne i Tyskland bliver uddannet. Undervejs spurgte en passager mig, hvor jeg skulde hen, og om jeg blev hentet. Jeg svarede, at det sidste vidste jeg ikke, men forøvrigt var det vel ogsaa ligemeget, naar jeg vidste, hvor jeg skulde hen; jeg kunde ogsaa nok bære min kuffert selv det sidste stykke fra rutebilen, der i parentes bemærket fo'r hen ad den smalle vej med en saa rasende fart, at jeg overhovedet tvivlede, om jeg nogensinde skulde naa mit bestemmelsessted i levende live.

Der blev tavshed i bilen efter mit svar — derefter almindelig munterhed; og da jeg om aftenen sad bænket paa Løverheim, forstod jeg bedre, hvad der havde været i vejen. Jeg kendte ikke de norske veje ved vintertid, og jeg vidste ikke, hvor bratte stigninger, der kunde være! Men heldigvis holdt der en slæde ved rutebilens stop, og efter først i et anfald af medlidenhed med den lille hest, der skulde slæbe bagagen opad, at have sagt nej tak til at sidde op og svaret, at jeg sagtens kunde gaa, nu jeg intet havde at bære paa, maatte jeg ogsaa opgive det, for jeg sank simpelthen i til knæene og folte mig dødtræt efter blot nogle minutters kravlen opad.

Løverheim er et kapitel for sig selv. Det er ikke et hotel, ikke et pensionat og heller ikke en almindelig bondegård. Det er snarere alle tre ting, og det er i alle tilfælde et af de dejligste steder, jeg har været. Ganske vist var min rædsel ubeskrivelig den første dag, da jeg opdagede, hvor primitivt alt var, men nu sværger jeg til petroleumlampen i stedet for elektrisk lys og til kakkellovne og pejs fremfor centralvarme — kun vores mere moderne „trine“ herhjemme er jeg taknemmelig for. Mon ikke man vilde faa maveforkølelse i det lange løb, hvis man boede i Norge?

Jeg vejede mig i morges. Jeg har taget 5 pund paa i vægt. Løverheim er, som jeg sagde, halvt gaardbrug, d. v. s., de kerner selv alt det smør, de kan spise, malker al den fløde, de kan drikke eller piske til det stiveste skum, jeg nogensinde har set, og desuden har de en ration af sjældne varer, som er forbeholdt hoteller og pensionater til udenlandske turister; jeg nævner blot lækre sager som rosiner, svesker, abrikoser m. m. — kan det ikke faa jeres tænder til at løbe i vand?

For at blive ved maden i Norge, saa maa jeg nævne, at kaal gaar igen til næsten enhver ret; man faar stuvet hvidkaal eller kaal med kommen, den saakaldte surkaal. Det første maaltid paa dagen kalder Nordmændene for frokost, og der serveres flere slags sild, for Norge er saa udpræget et sildeland. Der er ikke nogen bestemt tid, man spiser middag paa, saaledes som vi plejer at gøre herhjemme mellem 6 og 7; deroppe kan man spise middag fra kl. 12

og hele eftermiddagen og aftenen med for den sags skyld. Du kan ogsaa faa the eller kaffe midt paa dagen, hvis de to hovedmaaltider skal trækkes ud. Og tillader rationerne det, faar du det dejligste bagværk; navnlig vafler, der er hjerteformede og smurt med syltetoj eller myseost eller en kold pandekage rullet med smør og sukker.

Men saadan er ernæringstilstandene i de enkelte hjem — og navnlig hjemmene i byerne — ikke i dag; man ser kun sjældent æg og ost f. eks, og hvis du tænker over, hvor stor en del af din egen kost disse to ting udgør, vil du forstaa, hvad det vil sige at maatte undvære dem. Selv om vi Danske kan rejse et eller andet sted hen i dag og maaske opleve at faa en ret, som vi ikke kan lave selv for øjeblikket, maa vi ikke glemme, at der netop er blevet kræset op for os i udlandet, fordi vi var gæster, og manglen paa de to vigtige produkter, der hedder fedt- og sukkerstoffer, er kolossal overalt i Europa. Vi véd slet ikke, hvor godt vi har det herhjemme, før vi har kigget ind i spisekammeret hos andre!

Det havde tøet i Danmark de sidste fjorten dage, før jeg skulde afsted, og jeg frygtede det værste med hensynet til skiføret; men jeg blev glædelig overrasket. Det var ideelt og terrænet var ideelt. Der var netop det fjeld, man kunde gaa op ad i løbet af et par timer og suse ned ad i løbet af nogle faa øjeblikke — og de øjeblikke er hele turen op ad værd — og der var en islæt sneklædt sø, som man kunde gaa paa som den første, og finde glæden ved at vende sig om og se tilbage paa det kilometerlange spor, man selv havde lavet. Saa var det tilmed solskin næsten hver dag, og i Norge er det ikke blæsevejr som hernede; en vinterdag er derfor saa varm og lun deroppe, at man kan tillade sig at smide baade jakke og sweater og gaa rundt med bare arme.

Har du nogensinde hørt en Nordmand omtale en Dansker, der staar paa ski? Det har jeg! — Faktisk er Nordmanden fuld af beundring, eller er det et galt ord? Skal jeg snarere sige: forundring? — For Danskeren staar med en dristighed, der nærmer sig dumdristighed; men vi véd jo heller ikke saa meget om skisport, og hvor farlig den sport kan være. Desværre ved en Dansker ogsaa kun sjældent den kunst at kunne falde paa ski. En Nordmand kan godt være uheldig og have et fald, men han ved, hvorledes han skal bære sig ad. Danskeren kaster sig bare ned paa lykke og fromme, naar hans teknik slipper op. Har du aldrig set Danskeren, der lykkeligt har klaret alle opadstigningers kvaler og nu paa fjeldets top staar over for at skulle ned igen? Hvad gør han? Et af to! Enten sætter han sig paa sin bagdel og kurer paa skiene ned eller han staar i zig-zag ned ad bjergsiden og kaster sig fortvivlet i sneen, hver gang han skal zigge eller zagge!

Det lykkedes ogsaa mig at falde paa ski en af de sidste dage. Men jeg stod bare ret op og ned og faldt omkuld!

Alligevel vilde jeg ikke opgive mine planlagte sidste to

dage i Oslo, og da de tre uger var forbi paa Løverheim, belavede jeg mig paa slædturen nedad igen. Men fint skulde det være denne gang, og nu var jeg tilmed halvvejs patient. Til min bestyrtelse saa jeg derfor værten gaa hjemmefra paa afrejsedagen, i stedet for at holde sig hjemme og være parat til at køre mig. Men inden for en time saa jeg til gengæld et syn, jeg sent vil glemme. Den gemytlige mand tronedede, iført sin store lammeskindspels, paa bagsædet af en kane, som han bestemt maa have hentet paa et historisk museum. Den var nærmest ubeskrivelig; en mellemting mellem en landauer, en slæde og et flyttelæs, og saa var sæderne, der var spændt ud paa høje fjedre, polstret med falmet grønt fløjl. Hesten havde faaet klippet manken i dagens anledning, og bjælden var sat i seletøjet, værten havde sat sig paa det runde kusesæde bagest paa køretøjet, og jeg selv sad i grunden behageligt bænket paa bagsædet. Pludselig hørte jeg en skurrende lyd: kufferten var gledet ned fra bunden og slæbte hen ad jorden. Naa, det blev ordnet, og vi kørte videre. Igen den skurrende lyd! Men det var kun manden, der brugte fodbremsen — for en saadan fandtes virkelig — fordi vi var ved at vælte, da vi kørte over en isklædt bro! Vi konverserede ogsaa hinanden, og jeg var vældig tilfreds med de fremskridt, jeg havde gjort i norsk siden den dag, jeg sad i lastbilens førerhus i Oslo. Da vi passerede en hund af temmelig ubestemmelig oprindelse, sagde jeg derfor paa mit bedste norsk: „Jeg synes alle hunde i Norge ligner hinanden.“ „Aah, ja,“ svarede manden, „det er fordi, de er af forskellig race!“ Resten af turen indskrænkede jeg mig til at bruge fingersprog eller

blot smile elskværdigt, naar han sagde noget, for tilsyneladende forstod vi ikke hinanden saa godt!

I Oslo var jeg i Nationaltheatret, der er en formindsket udgave af vores kgl. teater; blot har de deroppe indført film lærred, før tæppet gaar — det er vist ikke forsøgt endnu paa vor kongelige scene. Paa Centralteatret saa — eller rettere hørte — jeg Poul Reichardt som gæst i „den glade enke“, der var sat op med mest mulig pomp og pragt. Man siger bl. a., at fjerespitterne til grevinde Clavari har kostet 30.000 kr. Sidst jeg saa Poul Reichardt, var i filmen „de røde enge“ — unægtelig noget andet end at spille Danilo i Oslo, men han gør stormende lykke. „Open the door, Reichardt,“ sagde Negus i stykket.

Da jeg gik ned gennem Karl Johansgatan, var der vældig sammenstimlen, og selvfølgelig styrtede jeg derhen, saa hurtigt jeg kunde for mit ben. Der lød hornmusik, og langt borte saa jeg dem marchere; de kom nærmere og nærmere, og jeg syntes, der var umaadelig mange. Der var 472, og det var soldater, der kom hjem fra den norske brigade i Harzen. Lige foran mig stod generalen og gjorde honnør hele tiden, medens de marcherede forbi, smaa soldater under middelhøjde og høje, langt højere end vi plejer at se dem herhjemme. Bagest kom 30 M. P.-soldater — militærpolitiet — med hvide hjelme, hvide bæltter og revolverhylstre, og det var en haandfuld af Norges bedste folk i dag. Høje, flotte, ranke, vaagne Nordmænd! Ser du dem, forstaar du, hvorfor Tyskerne, selv med deres terror, aldrig kunde kue det folk, og du vil føle dig forpligtet ved at være nordisk.

Jeg bragte selv mine ski ned i Lasten ombord paa „Kronprins Olav“. Da jeg var paa vej op igen, mødte jeg styrmanden; jeg prøvede paa at hinke saa lidt som muligt, men han sagde: „Naa, andet havde jeg nu heller ikke vente mig af Dem!“ Og jeg var klar over, at han havde genkendt mig. Men jeg havde vundet humør og et væld af gaa-paa-mod i Norges sol og vinter, og jeg svarede ham med et smil: „Jeg har nok tabt en muskel til mit højre ben, men jeg har ogsaa tabt mit hjerte til det dejlige land.“

Sally.

Saa — nu er der fejlet og vasket og skuret,

det friske og dejligt i Jomfruburet,

nu skal det blot have en Omgang Lak —

ak!!

Husk Pigespejdernes gensidige Hjælpebureau!

Mangler De Hjælp i Huset - og har De et tomt Værelse? - Mangler du et Værelse - og har du Overskud af Tid og Kraft?

Skriv til „Pigespejdernes gensidige Hjælpebureau“
Fru Ida Paludan Nielsen . Markensgade 4 Ø

Sommerens Lejre staar for Døren

Patuljekogesæt		
3 Gryder inden i hinanden m/Hank.....	30,00	
Store Alum. Gryder m/Laag 36-38 cm.....	15,75-18,25	
Alum. Gryder m/Laagfad m/Hank 30-32 cm.	19,75-24,75	
Stegepander 26-30	5,40-8,25	
Patulje Provianttelle se »Pigesp.« Nr. 1 1948 ...	18,50	
Teltunderlag 180×200 39,50 200×250 55,00 250×270 74,00		
andre Størrelser leveres efter Maal		
Plokke	0,28	
Teltkøller.....	1,95-2,50	
Økser.....	4,95-6,05	
Øksehylster, Læder	3,85	
Spader	4,25-5,50	
Spader, brugte	1,85	
Spadehylster	1,25-5,25	
Sejldugsvandfad	3,50	
Sejldugsspand	4,00	
Enkeltmandssav »Goliath«	1,50	
Diverse Kokkenudstyr		
Madfade	0,75-2,35-3,15-7,40	
Træskeer.....	0,40-0,50-0,60	
Skrælleknive	1,25	
Raakostjern		
Karskrubbe	1,10	
Opvaskerborste	1,10	
Sovepose Uldfilt.....	34,50	
Madrasvaar	8,00	
NB. Vi har Bluser til mørke Monty Uniformer i		
Størrelse 42-44-46-48 (3 Tekstilmærker)	42,25	

Pigespejderdepotet . LUNDSGADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' Adresser

KORPSRAADETS FORMAND

Overlæge P. Guildal, Vesterled 29, København Ø.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Suzanne Lassen, Nyhavn 63, København K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, Korpskontoret, Læssøgade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle Bladbidrag sendes inden den 5. i hver Maaned, hvis de skal naa at komme i Betragtning i det først udkommende Blad.

INTERNATIONAL COMMISSIONER

Komtesse Naka Haugwitz, Spejderskolen, Korinth.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, Stationen, Maaløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTOR I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.
Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

REDAKTION AF FØRERBLADET

Læssøgade 199, Odense. Postgiro 33633. Alle Bidrag til Bladet sendes inden den 25. i Maaneden for at kunne komme med i det først udkommende Blad.

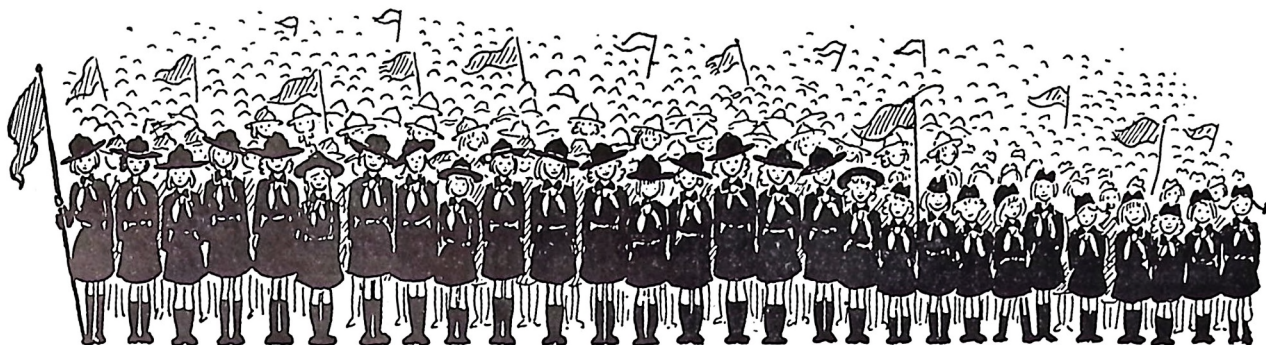
★ ★ ★

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes pr. 1. Januar 1948 til „Pigespejderne“, Korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro: 36302

„PIGESPEJDERNE“ kan ogsaa bestilles gennem Postvæsenet og koster Kr. 4,00 pr. Aar.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til Postvæsenet den 20. April 1948

Det Danske Pigespejderkorps' Divisioner og Troppe pr. 1. Januar 1948

De københavnske Divisioner

AMAGER DIVISION

Amager	62
Klovertrop	51
Majtrop	57
Snorretrop	67
Sundby	59
Sonderbro	71
	367

FREDERIKSBERG DIVISION

Graagæssene	57
2. København	60
3. —	58
4. —	68
5. —	20
Køgebugt	22
	285

GODTHAAB DIVISION

Bellahøj	12
Bispebjerg	25
Brønshøj	80
Dyssegaard	27
Fuglebakken	71
Jagtfalkene	24
Nørre Trop	37
	276

HELLERUP DIVISION

Bernstorff	68
Gentofte	65
1. Hellerup	61
2. —	79
3. —	30
Ordrup	22
Øregaard	64
	389

LYNGBY DIVISION

1. Lyngby	68
1. — Seniortrop	10
2. —	44
3. —	34
4. —	34
Sorgenfri	38
	228

MØLLEAA DIVISION

Folehave	36
Holte	61
Klampenborg	52
Trørød	7
Virum	55
	211

SCT. JØRGENS DIVISION

Bavnehøj	25
Falkoner	86

Mejserne	73
Solbjerg	16
Topmejslerne	66
	266

VILDGÆSSENE DIVISION

Hjälstaviken	72
Kebnekajse	77
Sjangeli	25
Svappavara	21
Vassijaure	28
	223

ØSTERBRO DIVISION

Absalon	76
Jeanne d'Arc	55
1. København	85
Lundehus	85
Ryvang	62
Sct. Georg	19
Sct. Maria	15
Vibenshus	41
	438

Divisionerne paa Øerne

ANTVORSKOV DIVISION

Hindholm	14
Kalundborg	45
Korsør	88
1. Næstved	41
2. —	41
Næstved Blaamejser	23
Samsø	31
Skarridsholm	48
Slagelse	118
Skelskør	21
Sorø	42
	512

BORNHOLM DIVISION

Aakirkeby	21
Gudhjem	22
Nexø	21
Rø	21
Rønne	41
Vestermarie	25
	151

FREDERIKSBORG DIVISION

Aalsgaarde	16
Birkerød	25
Fredensborg	32
Frederikssund	12
1. Helsingør	24
2. —	21
3. —	13
Helsingør Blaamej.	31
Helsingør Seniortr.	20
Hillerød	90

Humblebæk	41
Hundested	28
Sct. Maria Helsing....	13
	336

GEFION DIVISION

Fakse Ladeplads ...	35
Køge	101
Lidemark	14
Stega	50
Vordingborg	61
	261

HROAR DIVISION

Asnæs	13
Brøndbyvester	34
Følleslov	14
Glostrup	77
Grevinge	19
Hedehusene Blaam.	18
1. Holbæk	76
2. —	29
Højby	20
Mørkøv	30
Nykøbing Sj.	61
1. Ringsted	66
2. —	25
Roskilde	95
Svinninge	32
Taastrup	67
Vita	27
	703

LOLLAND-FALSTER DIVISION

Bogø	15
Maribo	69
Nakskov	68
Nykøbing F.	98
Nysted	35
Rødby	18
Sakskøbing	71
Stubbekøbing	40
Søllested	10
	424

REVENTLOW DIVISION

Faaborg	88
Haastrup	25
Humble	31
Korinth	62
1. Nyborg	117
2. —	17
Ringe	31
Rudkøbing	17
Svendborg	78
Taasinge	23
	489

SCT. KNUDS DIVISION

Aarup	40
Brenderup	58

Kerteminde	79		Ringkøbing	40		Nibe	55	
Langesø	6		Skive	67		Nørre Sundby	76	
Middelfart	53		Struer	48		Ravnkilde	5	
1. Odense	55		Struer Blaamejser...	24		Skørping	47	507
2. —	51		Struer Seniorer	27		OLAF RYES DIVISION		
3. —	51		Ulfborg	12		1. Fredericia	43	
4. —	48		Vemb	20	379	2. —	29	
Søndersø	8	449	HIMMELBERG DIVISION			3. —	26	
Divisionerne i Jylland			Brædstrup	53		4. —	63	
AARHUS DIVISION			Hammel	57		Grindsted	40	
1. Aarhus	80		Gern	20		Kolding	83	
2. —	73		Kjellerup	76		2. Kolding	46	
4. —	81		Ry	37		3. —	67	
5. —	58		1. Silkeborg	59		Sdr. Omme	39	
6. —	22		2. —	21		1. Vejle	63	
7. —	86		3. —	67		2. —	48	547
8. —	21		Silkeborg Seniorer:			SKAMLINGSBANKE DIVISION		
9. —	86		Rovcanertrop	34		Haderslev	88	
Risskov	73	580	Skanderborg	53		Rødning	37	125
BLAAVAND DIVISION			Svenstrup	18	495	TJELE DIVISION		
Borris	24		LIMFJORD DIVISION			Als, Østjylland	15	
Bramminge	39		Fjerritslev	30		Hadsund	59	
1. Esbjerg	42		Hurup	27		Hammershøj	19	
2. —	34		Kaas	23		Hobro	120	
3. —	58		1. Morsland	50		1. Randers	63	
Nørre Nebel	29		Ryaa	25		2. Randers	67	
Skern	59		1. Thisted	33		3. Randers	39	
Varde	53		2. —	19		1. Viborg	64	
Ølgod	49	387	3. —	56	263	2. Viborg	50	
DJURSLAND DIVISION			MARSK DIVISION			3. Viborg	27	
Balle	19		Højer	25		Udbyneder	16	539
1. Grenaa	29		Løgumkloster	34		VENDELBO DIVISION		
2. —	26		Ribe	68		Brønderslev	29	
3. —	29		Skærbæk	34		Dronninglund	36	
Grenaa Blaamejser	38		Tønder	73	234	Frederikshavn	68	
Hornslet	46		MIDTJYSKE DIVISION			1. Hjørring	48	
Ryomgaard	9		Brandø	39		2. Hjørring	22	
Rougø	10		1. Herning	72		Skagen	16	219
Tirstrup	20		2. —	75		ØSTJYSKE DIVISION		
Trustrup	6	232	Kibæk	12	198	Beder	28	
DYBBØL DIVISION			NØRREJYSKE DIVISION			Horsens	85	
1. Aabenraa	31		2. Aalborg	43		Hovedgaard	29	
2. —	19		3. —	37		Hundslund	16	
Aabenraa Blaam....	57		4. —	37		Odder	36	194
Augustenborg	40		5. —	69				
Graasten	84		6. —	6				
Hellevad	14		7. —	49				
Sønderborg	108	353	Arden	21				
HEDE DIVISION			Løgster	62				
2. Holstebro	96							
Lemvig	45							
						+ direkte under Di- vision og Korps ...		
						Ialt... 11.422		

Der er 32 Divisioner med 255 Tropper

Tal til Sammenligning

	Blm.	Spejdere	Seniores	Trpsf.	Senf.	Blmf.	Under Div. og Korps	Ialt
1946	3513	7172	463	222	22	155	118	11.505
1947	3278	7691	363	258	34	193	121	11.938
1948	3037	7336	494	235	32	156	132	11.422